FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 6. december 2001 [1]

1. Ved stævning af 22. januar 2001 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 226 EF anlagt sag med påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 11 og artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler [2] og polychlorterphenyler (PCB/PCT) [3], idet den ikke den 16. september 1999 havde udarbejdet og underrettet Kommissionen om programmerne, de skitserede planer og sammenfatningen af fortegnelser over apparater i henhold til disse artikler.

2. Det fremgår af artikel 1 i direktivet, at »[f]ormålet med dette direktiv er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kontrolleret bortskaffelse af PCB, dekontaminering eller bortskaffelse af apparater indeholdende PCB og/eller bortskaffelse af brugte PCB med henblik på deres fuldstændige bortskaffelse på grundlag af dette direktivs bestemmelser.«

3. Direktivets artikel 4, stk. 1, bestemmer: »For at overholde artikel 3 sørger medlemsstaterne for, at der udarbejdes fortegnelser over apparater med et PCB-indhold på mere end 5 dm^3, og sender Kommissionen en sammenfatning af disse fortegnelser senest tre år efter dette direktivs vedtagelse. Med hensyn til kondensatorer skal tærsklen på 5 dm^3 forstås således, at den omfatter samtlige enkeltelementer i et kombineret sæt.«

4. Direktivets artikel 11 bestemmer:

»1. Senest tre år efter vedtagelsen af dette direktiv opstiller medlemsstaterne:

— planer for dekontaminering og/eller bortskaffelse af apparater, der er optaget i fortegnelserne, og de heri indeholdte PCB

— en skitseret plan for indsamling og efterfølgende bortskaffelse af de i artikel 6, stk. 3, nævnte apparater, som ikke skal optages i fortegnelser efter artikel 4, stk. 1.

1 — Originalsprog: fransk.
2 — Herefter »PCB«.
3 — EFT L 243, s. 31, herefter »direktivet«.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om disse programmer og skitserede planer.«

5. Ved skrivelse af 10. april 2000 oplyste Kommissionen i overensstemmelse med artikel 226 EF Den Italienske Republik om, at den ikke havde overholdt de forpligtelser, der påhviler den i henhold til direktivets artikel 4, stk. 1, og artikel 11, idet den ikke havde udarbejdet og underrettet Kommissionen om de programmer, skitserede planer og den sammenfatning af fortegnelser, som er omhandlet i de nævnte artikler.

6. Kommissionen opfordrede derfor den italienske regering til at fremsætte sine bemærkninger inden for en frist på to måneder fra modtagelsen af nævnte skrivelse, idet Kommissionen henledte opmærksomheden på, at den ville tilstille den italienske regering en begrundet udtalelse, såfremt den ikke modtog regeringens bemærkninger.

7. Da Kommissionen ikke modtog et svar på skrivelsen, fremsatte den en begrundet udtalelse ved skrivelse af 3. august 2000. Denne skrivelse blev ikke besvaret.

8. Kommissionen har i stævningen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til direktivets artikel 4, stk. 1, og artikel 11, idet den ikke inden den 16. september 1999 har udarbejdet og underrettet Kommissionen om de programmer, skitserede planer og den sammenfatning af fortegnelser, som er omhandlet i de nævnte artikler.

9. Den italienske regering har for det første gjort gældende, at direktivet er blevet gennemført ved lovdekret nr. 209 af 22. maj 1999[4]. Artikel 3 i dette dekret pålægger indehaverne af apparater med et PCB-indhold på mere end 5 dm^3, herunder kondensatorer, en pligt til at give underretning herom hvert andet år. Den første frist herfor blev fastsat til senest den 31. december 1999. Disse underretninger udgør grundlaget for udarbejdelsen af de fortegnelser og den sammenfatning, der er nævnt i direktivets artikel 4. Den italienske regering har imidlertid medgivet, at den endnu ikke har opfyldt sin underretningspligt.

10. For det andet har den italienske regering gjort gældende, at forsinkelsen i forhold til de tidsfrister, der er fastsat i direktivets artikel 11 for fremsendelse af underretning, skyldes, at det er vanskeligt at udarbejde en fuldstændig fortegnelse over eksisterende PCB, når der ikke findes standardiserede metoder, som kan anvendes til analytisk at bestemme, hvorvidt der foreligger PCB.

11. Den italienske regering har i den forbindelse anført, at standardiserede metoder til gennemførelse af de analyser, der er

4 — GURI nr. 151 af 30.6.1999, s. 23.

nødvendige for at kunne foretage en ensartet vurdering af, hvorvidt der foreligger substanser, som omfattes af den fællesskabsretlige definition af PCB i direktivets artikel 2, først blev vedtaget ved Kommissionens beslutning 2001/68/EF af 16. januar 2001, hvorved der blev fastsat to referencemetoder til måling af PCB i medfør af artikel 10, litra a), i direktiv 96/59 [5].

12. Den italienske regering har tilføjet, at det italienske miljøministerium, i afventning af udstedelsen af beslutning 2001/68, har nedsat en organisation, som har fået til opgave at udarbejde fortegnelser over de apparater, som omfattes af underretningspligten og disse apparaters PCB-indhold. Derfor ser den italienske regering sig i stand til at efterkomme bestemmelserne i direktivets artikel 4 inden for ganske kort tid og ønsker, at Kommissionen skal hæve sagen.

13. Kommissionen har i den forbindelse påpeget, at den italienske regering har medgivet, at den ikke har overholdt de forpligtelser, der er nævnt i direktivets artikel 4, stk. 1, og artikel 11.

14. Kommissionen har endvidere anført, at den italienske regering ikke, som begrundelse for det påståede traktatbrud, kan påberåbe sig det forhold, at der endnu ikke den 16. september 1999 fandtes en referencemetode på europæisk plan til måling af eksisterende PCB. Kommissionen har i den henseende fremhævet, at inden den fastsatte referencemetoderne til måling af indholdet af PCB i kontaminerede materialer, blev målingerne i medfør af direktivets artikel 10, litra a), udført i henhold til de analysemetoder, som var gældende på nationalt plan eller i USA. Som følge af de eksisterende metoder har det forhold, at der ikke forelå en fælles europæisk referencemetode ikke på noget tidspunkt hindret medlemsstaterne i at udarbejde den dokumentation, der kræves i henhold til direktivet. Ifølge Kommissionen var også den italienske regering derfor i stand til at udarbejde dokumentationen.

15. Det bemærkes, at den italienske regering har medgivet, at den ikke har overholdt pligten til at fremsende en sammenfatning af fortegnelser, som nævnt i direktivets artikel 4, stk. 1, til Kommissionen, ligesom den ikke har fremsendt en plan for dekontaminering og/eller bortskaffelse af apparater, der er optaget i fortegnelserne, og de heri indeholdte PCB, eller en skitseret plan for indsamling og efterfølgende bortskaffelse af apparater, som ikke skal optages i fortegnelserne, jf. direktivets artikel 11, stk. 1.

16. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt denne forsinkelse, som hævdet af den italienske regering, kan begrundes med, at der ikke fandtes standardiserede metoder til gennemførelse af ensartede analyser, idet Kommissionen først for nylig har fastsat

5 — EFT L 23, s. 31.

disse metoder, bemærkes, at i medfør af direktivets artikel 10, litra a), forbliver de målinger, der blev foretaget inden fastsættelsen af referencemetoderne, gyldige.

17. Direktivet gjorde det således muligt for medlemsstaterne at foretage de nødvendige analyser og dermed udføre de opgaver, som direktivet pålagde dem, uden at det var nødvendigt at afvente vedtagelsen af en europæisk standard på området.

18. Den italienske regerings argument kan således ikke begrunde, at Italien fritages fra forpligtelsen til at udarbejde og give underretning om sammenfatningen af fortegnelser samt programmerne og de skitserede planer i henhold til direktivet. Det af Kommissionen påberåbte traktatbrud er således godtgjort.

Forslag til afgørelse

19. Jeg foreslår derfor Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»1) Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 4, stk. 1, og artikel 11 i Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler, idet den ikke inden den 16. september 1999 har udarbejdet og underrettet Kommissionen om sammenfatningen af fortegnelser over apparater samt om programmerne og de skitserede planer i henhold til disse artikler.

2) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.«